

4.

V neděli jsem měl nečekaný telefonát. Po dlouhé odmlce se mi ozvala rebecin Judita Bergerová, bývalá manželka zemského rabína. S pražskou židovskou obcí jsem byl několikrát v úzkém kontaktu, když jsem se po boku majora Ondřeje Hackenschmieda, šéfa oddělení vražd, motal při řešení vražd v této komunitě.

„Něco od tebe potřebujeme,“ začala rebecin po obligátní výměně zdvořilostí, jak se máme, co děláme a co je nového.

„Neříkej, že je za tím zase nějaká vražda,“ nadhodil jsem, netuše, jak blízko mám k pravdě.

„Je mi líto, že tě kontaktuju jen v těchto případech,“ omlouvala se. „Tentokrát se stala obětí slečna Ester Kredbová.“

„Asi jsem s ní nepřišel do styku. Řeší to už kriminálka, ne?“

„Samozřejmě. O to vlastně ani tak nejde.“

„V čem teda můžu pomoci?“

Rebecin Bergerovou jsem měl rád. Byla to fajn ženská, ale jak už to v této komunitě bývá obvyklé, občas přemýšlela ne zrovna standardně, mám-li to pojmenovat decentně.

„Ester byla mladá a praktikující členka obce,“ zdůraznila, protože aktivní vztah k náboženství nebyl v židovské obci v současné době až tak obvyklý. „Rozvedená a krásná.“

„Takže se kolem ní motala spousta chlapů ať už od vás, vašínců, nebo gojim,“ zamyslel jsem se nahlas.

„Nevím, jestli spousta, ale pár se vždycky najde.“

„A ona je odkazovala do patřičných mezí, což mohl některý z nich považovat za nekorektní a nevyvážený,“ přerušil jsem ji. „A hned máme důvod k vraždě.“

Nelíbilo se jí, že to zlehčuji.

„Ester by si určitě nic nezačala s nikým mimo nás, leda by svého góje přivedla ke konverzi,“ řekla vážně a odmlčela se.

Řekl jsem, že by to byl z jejich pohledu jistě dobrý skutek.

„Nevím, jestli by to byla pro ni přímo micva, ale i všichni konvertiti jsou u nás nakonec vítáni. Po pravdě řečeno proslaviti vědí o judaismu většinou mnohem víc než ti halachičtí. I když ne každé našinec je bere, ale to je jiná kapitola...“

Nedopověděla a řekla, že bude lepší, když se sejdeme. Tyhle záležitosti není vhodné probírat po mobilu. Dali jsme si schůzku za půl hodiny v kavárně poblíž židovské radnice v Maiselově ulici. Protože září bylo stále slunečné a teplé, měla na sobě letní dlouhé šaty a jako ortodoxní Židovka i šátek na hlavě.

„Je to zatraceně nepříjemná záležitost. Vražda je vždycky odporná. Ester našli před týdnem ve středu mrtvou na Starém židovském hřbitově na Žižkově. To je ten pod televizní věží,“ upřesnila, jako kdybych nevěděl, o jaké pohřebišťe se jedná.

„Vražda na hřbitově zní skoro rituálně. Jako z nějakého hororového trileru,“ uvažoval jsem. „Divím se, že mi to uniklo. Ovšem noviny zrovna moc nečtu a televizi taky věčně nesleduju.“

„Naštěstí se o tom moc nepsalo. Náš předseda obce Ábel Benczúr, pokud ho neznáš, zapracoval... Tohle by pro nás nebyla dobrá vizitka.“

„Možná by to zvýšilo návštěvnost hřbitovů.“

„Nebud' cynik,“ pokárala mě. „Ale k věci. Pokud si vzpomínám, tak major Hackenschmied z prvního oddělení kriminálky je s tebou nějak spřízněný, nemám recht?“